நெல் சோறு

பள்ளிக்கூடத்தில் மணி அடித்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் பையன்கள் மாடு போடுகிற புளியமரத்தின் கீழ் கூடிவிட்டார்கள். இன்னும் யாராவது வருகிறார்களா என்று பார்த்தார்கள். சாயங்கால நேரத்தில் ஊர்ப் பிள்ளைகள் எல்லாம் கூடும் இடத்தில் இன்று வெறும் ஐந்து பேர் மட்டும்தான் கூடியிருந்தார்கள். வழக்கமாக வருகிறவர்கள்கூட வரவில்லை. விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது இடையில் யாராவது வந்தால் ஆட்டத்தை முதலிலிருந்தே தொடங்க வேண்டுமே என்பதற்காக சிறிது நேரம் காத்திருந்தனர். யாருமே வராததால் அலுத்துக்கொண்டனர். பிறகு, வரும்போது பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று ஐந்து பேர் விளையாடக்கூடிய விளையாட்டு என்ன என்பதுபற்றி யோசித்தனர். ஐந்து பேரும் ஐந்து விளையாட்டின் பெயரைச் சொல்லவும் குழப்பம் உண்டாயிற்று. உப்பு எடுத்தல், சரணம், சீக்கல், சுகபாரி, புளியமுத்து என்று பேச்சு பெரியவர்கள் நடத்தும் பஞ்சாயத்து மாதிரி ஒரு முடிவும் இன்றி இழுத்துக்கொண்டே போயிற்று. கடைசியில் பழம்போட்டுப் பார்த்து முடிவுசெய்யலாம் என்பதை மனவாங்கல் இல்லாமல் எல்லாரும் ஏற்றுக்கொண்டனர். இன்ன விளையாட்டை விளையாடுவது என்று முடிவானதும் உத்தி பிரிப்பது, உத்தியை எங்கே வைப்பது, செல்லக்கொடுப்பது யார், உத்தியாள் யார் என்று பேச்சை வளர்த்துக்கொண்டே இருந்தார்கள்.

"பொண்ணு போவப்போவுது. வழியனுப்பிவுடப்போறவங்க, செய்முறம செய்யப்போறவங்க போவலாம்" என்று ஊருக்கே கேட்கிற மாதிரி அடித்தொண்டையில் ஊர்மணியக்காரன் தெருவில் தவிஞ்சிக்கொண்டு போனதைப் பார்த்ததும், கண்ணன் ஊர்மணியக்காரனோடு போகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு மற்றவர்களை வருகிறீர்களா என்றுகூடக் கேட்காமல், யாரையும் எதிர்ப்பார்க்காமல் ஓட்டம்பிடித்தான். மற்ற நான்கு பேரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டனர். பிறகு, கண்ணனைத் தொடர்ந்து ஓட ஆரம்பித்தனர்.

ஊர்மணியக்காரன் ஒரு தெரு விடாமல் தவிஞ்சிக்கொண்டே போனான். அவனை மாதிரியே கத்தும் பிள்ளைகள், அவனைத் துரத்திக்கொண்டு வரும் பிள்ளைகள், குரைக்கும் நாய்கள் என்று எதைப் பற்றியும் அவன் அக்கரைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. பார்ப்பதற்கு பித்தன் மாதிரி இருந்தான். நான்கு தெருவிலும் தவிஞ்சிவிட்டுக் கல்யாண வீட்டை நோக்கி அவன் நடக்க ஆரம்பித்ததும், பையன்களுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியாமல், அப்படியே நின்றுவிட்டனர். கருப்பையா விளையாட போகலாம் என்று சொன்னான். ஆனால், கண்ணன் பிடிவாதமாகக் கல்யாண வீட்டுக்குத்தான் போகவேண்டும் என்று சொன்னான். கல்யாண வீட்டுக்குப் போனால் கல்யாணப் பெண்ணைப் பார்க்கலாம், ஊர்வலத்தில் கூடவே போகலாம், பெண்ணழைப்புக்கு வரும் வண்டியில் ஏறி குதிக்கலாம், பந்திபோடும்போது பந்தியில் உட்கார்ந்து இலைச் சாப்பாடு சாப்பிடலாம். நெல் அரிசி சோறு சாப்பிட நன்றாக இருக்கும். இரண்டு கையாலும் குத்துக்குத்தாக சோற்றை அள்ளிவைப்பார்கள். பறங்கி, பூசணிக்காய் போட்டுத் தடதடவென்று வைத்திருக்கும் குழம்பை வேண்டும் அளவுக்கு ஊற்றுவார்கள். அதோடு வாழை, கத்திரிக்காய் பொரியலும் இருக்கும் என்று சொன்ன கண்ணன் "வந்தா வாங்க, வராட்டிப்போங்க" என்று சொல்லிவிட்டு ஓட ஆரம்பித்தான். மற்றவர்களுக்கு மட்டும் நெல் சோற்றின் மீது, அதிலும் கல்யாணச் சாப்பாடு சாப்பிட ஆசை இல்லையா? ஒரு நொடிதான் தாமதித்தனர். பிறகு, ஒரே ஓட்டமாக ஓட ஆரம்பித்தனர்.

கல்யாணப் பந்தலுக்குப் பையன்கள் வந்து சேர்ந்தபோது பந்தலில் கூட்டமே இல்லை. ஒன்றிரண்டு பேர்தான் வீட்டுக்குள் போவதும் வெளியே வருவதுமாக இருந்தனர். வீட்டுக்குப் பின்புறம் சமைத்துக்கொண்டிருந்த இடத்தில்தான் ஏழெட்டு பேர் இருந்தனர். பந்தலில் கூட்டம் இல்லாதது பையன்களுக்கு பெருத்த ஏமாற்றமாக இருந்தது. வேகமாக ஓடிவந்துவிட்டார்களே ஒழிய அடுத்து என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் திகைத்தனர். சோறு சமைக்கிற இடத்திற்குப் போகலாம். ஆனால், நெருப்புப் புழங்குகின்ற இடத்திற்கு ஏன் வந்தீர்கள் என்று கேட்டு அடித்தால்? கல்யாண பெண் எங்கே இருக்கிறாள்? அவள் இருக்கும் இடம் தெரிந்தாலாவது அவள் கட்டியிருக்கும் சேலை, போட்டிருக்கும் சட்டை, நகை, சீவியிருக்கும் விதம் என்று ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம். கல்யாண வீடாகத் தெரியவில்லையே என்று சலித்துக்கொண்டனர். எவ்வளவு நேரம்தான் வெறுமனே பந்தலுக்குள் சுற்றிவந்துகொண்டிருக்க முடியும்? புளியமரத்தடிக்குப்போய் விளையாடிவிட்டு பந்திபோடுகின்ற நேரத்திற்கு வரலாம் என்று கருப்பையா சொன்னதை, ஒருவர்கூட ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. தூரமாகப் போய்விட்டால் பந்தி ஆரம்பிப்பது எப்படித் தெரியும்? அதனால் பந்தலுக்கு முன்னாலேயே விளையாடலாம் என்று கண்ணன் சொன்னதை எல்லாருமே ஏற்றுக்கொண்டனர்.

என்ன விளையாட்டு விளையாடுவது? ஆளுக்கொன்றாகச் சொன்னார்கள். பழைய குழப்பம் மீண்டும் வந்துவிட்டது. ஒருவருக்கொருவர் ஏடித்துஏடித்துப் பேசிக்கொண்டனர். கடைசியில் தொடுகிற விளையாட்டு என்று முடிவாகி, விளையாட ஆரம்பித்தனர். ஒரு நிமிடம்தான் இருக்கும். மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந்து விட்டார்கள் என்று ஊர்மணியக்காரன் நடுத்தெருவிலிருந்தே கத்திக்கொண்டு வந்தான். சோறு சமைத்துக்கொண்டிருந்த இடத்தில் இருந்தவர்களில் மூன்று நான்கு பேர் மாரியம்மன் கோவில் பக்கமாக ஓட ஆரம்பித்ததும், பையன்களுக்கு விளையாட்டில் சுவாரசியம் இற்றுப்போயிற்று. உற்சாகமாகக் கோவிலுக்கு போட்டிபோட்டிக்கொண்டு ஓட ஆரம்பித்தனர்.

கோவிலில் ஒரே கூட்டமாக இருந்தது. எங்கிருந்துதான் இவ்வளவு கூட்டம் வந்து சேர்ந்ததோ! கோவில் பூசாரி மாப்பிள்ளை வீட்டார்களைத் தவிர, மற்றவர்களையெல்லாம் வெளியே போகச்சொல்லிக் கத்தினான். பிள்ளைகளைச் சுத்தமாக அவன் உள்ளேவிடவில்லை. பரிசப் புடவை, முகூர்த்தக்காய், மாங்கலிய தேங்காய் என்று மாப்பிள்ளை வீட்டார்கள் கொண்டுவந்திருந்த ஏழு சீர்களையும் சாமிக்கு முன் வைத்து படைக்க ஆரம்பித்தான் பூசாரி. கோவிலுக்குள் பையன்களை விடாததால் பூசாரியை பையன்கள் தவளை என்று சொல்லிக் கேலி செய்தனர். அவனுடைய வயிறு தம்ரு மேளம் மாதிரி இருப்பதாகச் சொல்லி கிண்டலடித்தனர்.

கோவிலில் படைத்து முடிந்ததும் மாப்பிள்ளை வீட்டார் தாங்கள் கொண்டுவந்திருந்த சீர்களை ஆளுக்கு ஒன்றாக எடுத்துக்கொண்டு ஊர்வலமாக நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களுக்கு முன்னால் தப்பட்டை மேளக்காரர்கள். அவர்கள் வேண்டுமென்றே மெதுவாக நடப்பதாக பையன்கள் சந்தேகப்பட்டார்கள். பெரியவர்களே இப்படித்தான் என்று அலுத்துக்கொண்டார்கள். சீர்வரிசை ஊர்வலம் பந்தலுக்குள் வந்ததும், பந்தலுக்குள் பரபரப்பும், கூட்டமும் கூடிற்று. பெண் வீட்டு பங்காளிகள், பஞ்சாயத்தார்கள், கொத்துக்காரர்கள் என்று பந்தல் நிறைந்துவிட்டது. பையன்களுக்கு நிற்க இடமில்லை. ஆனால், அது அவர்களுக்குப் பெரிய விஷயமாகப் படவில்லை. பெண் அழைக்க வந்தவர்கள் எல்லோருமே கிழவர்களாக, கிழவிகளாக இருந்ததுதான் பெரிய விஷயமாகப்பட்டது. அதனால் மாப்பிள்ளை வீட்டார்களைக் குறைசொல்லி பேச ஆரம்பித்தனர். மாப்பிள்ளையும் கிழவனாக இருப்பானோ என்று சந்தேகப்பட்டதோடு மாப்பிள்ளையின் ஊரை மட்டம்தட்ட ஆரம்பித்தனர். சற்று நேரத்தில் எல்லாருமே வீட்டுக்குள் போய்விட்டதால் பையன்களுக்கு சப்பென்றாகிவிட்டது. இவர்கள் செய்வதற்கு கல்யாண வீட்டில் என்ன காரியம் இருக்கும்? பந்தலில் கட்டியிருந்த மாவிலை, தென்னந்தோரணங்களை கிழித்தெடுத்து ஊதுவான், பீப்பான் என்று செய்ய ஆரம்பித்தனர். வீட்டுக்குள்ளிலிருந்து வெளியே வந்த உள்ளூர் மேற்குத் தெரு கொத்துக்கார கிழவன் "யாண்டா அதெப் புடிச்சி கியிக்கிறீங்க? போங்கடா வெளிய. பசபசன்னு இந்த பயலுவோ எதுக்கு அலயுறானுவோ" என்று சத்தம்போடவும், அடுத்து வந்த மற்றொரு கிழவனும் சேர்ந்துகொண்டு திட்ட ஆரம்பித்ததால், பையன்கள் அரைமனதுடன் முக்கிக்கொண்டும் முனகிக்கொண்டும் வெளியெ வந்தனர். என்ன செய்வது? விளையாடலாமா? விளையாட்டில் ஒருவருக்குமே ஈடுபாடில்லை. பந்தியை எப்போதுதான் ஆரம்பித்துத் தொலைப்பார்களோ!

கிழக்கு மேற்கிலிருந்து தெருவில் வடக்குப் பார்த்திருந்தது கல்யாண வீடு. அதற்கு நேரெதிர் வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்துகொண்டு கல்யாணப் பெண்ணினுடைய அத்தை கோசலை, தன்னுடைய மகனுக்கு ஏன் பெண் தரவில்லை என்று கேட்டு தன்னுடைய அண்ணன் பெருமாளையும், அவனுடைய பெண்டாட்டியையும் குறைச்சொல்லி வாய்க்குவந்தபடியெல்லாம் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். கொஞ்ச நேரத்திலேயே அவளைச் சுற்றி ஐந்தாறு பெண்கள் கூடிவிட்டார்கள். தன்னுடைய அண்ணன் மீது எந்தக் குறையுமில்லை, எல்லாம் தன்னுடைய அண்ணியின் சூழ்ச்சி, என்று சொல்லி அவளைத் திட்டிக்கொண்டிருந்தாள். "நல்லக்காரியம் நடக்கும்போது பொறந்த பொண்ணு கண்ணுத் தண்ணி வுடக்கூடாது" என்று சொல்லி சமாதானம் செய்ய முயன்ற பெண்ணிடம் கோசலை லக்கென்று சண்டைக்குப் பாய்ந்தாள். "என்னா நோனியில பொறந்த பொண்ணு" என்று எதிர்க்கேள்வி கேட்டாள். முன்பைவிட இப்போது அவளுடைய குரல் தடித்திருந்தது. அவளைச் சுற்றிப் பெண்கள் சேரச்சேர அவளுக்குக் கூடுதலான தெம்பு வந்தது மாதிரி கத்திக்கொண்டிருந்தாள். பெருமாளோ அவனுடைய பெண்டாட்டியோ வந்து தன்னை சமாதானம் செய்ய வேண்டும் என்பது மாதிரி இருந்தது அவளுடைய பேச்சு. அவள் நினைத்தது நடக்காததால் முடிந்த மட்டும் குரலை உயர்த்திப் பேச ஆரம்பித்தாள். எதிரிலிருந்து பெண்களிடத்தில் 'எரிபிரி' யென்று விழுந்தாள். சத்தம் கேட்டுத் தெருவில் நின்றுகொண்டிருந்த பையன்கள் கோசலையிடம் வந்தார்கள். அவள் அழுவது, புலம்புவது, திட்டுவது, வாசாங்கு விடுவதெல்லாம் எதற்கு என்று தெரியாததால் குழம்பிப்போனாலும், நேரத்தைப் போக்க அவளைப் பார்க்க ஆரம்பித்தனர். ஆனால், சீக்கிரமே சலிப்படைந்துவிட்டனர்.

"பொண்ணு அயக்க வந்ததிருக்கிற எல்லாரயும் இட்டா. ஒரு ஆள் தவறப்படாது" என்று சொன்ன தருமகர்த்தாவின் வார்த்தையை ஒண்ணுக்குவிடப் போன குமார் கேட்டுவிட்டு வந்து சொன்னதுதான் தாமதம். இரண்டே தப்பிடியாகத் தாவிக் குதித்து பந்தலுக்குள் ஐந்துபேரும் வந்தனர். பந்தல் ஒன்றும் அவ்வளவு பெரியதில்லை. வீட்டுக்கு நேராக பாதித் தெருவை அடைத்து போட்டிருந்தனர். தெருவும் பெரிய தெரு இல்லை. இரண்டு மாட்டுவண்டிகள் கூட ஒதுங்கிப்போக முடியாத அளவுக்குக் குறுகலான சந்து. பந்தலைச் சுற்றி கூட்டிவிட்டு ஈச்சம் பாய், சாக்கு என்று விரித்துப்போட ஆரம்பித்ததுமே மாப்பிள்ளை வீட்டார்கள் ஒவ்வொருவராக வந்து உட்கார ஆரம்பித்தனர். காலியாக இருந்த இடங்களில் அவசரப்பட்ட ஒன்றிரண்டு உள்ளூர் பஞ்சாயத்தார்கள் அவசரஅவசரமாக இடம்பிடித்து உட்கார்ந்துகொண்டனர். தலையாரி இலை கொடுக்க ஆரம்பித்தான். பையன்கள் பசபசவென்று அங்குமிங்குமாக நடந்து இடம் தேடினர். அதற்குள் துறுதுறுத்த கண்ணன் அவசரப்பட்டுத் தலையாரியிடம்போய் இலைகேட்டு கையை நீட்டியதும், "மொத பந்தி மாப்ள ஊட்டுக்காரங்களுக்குத்தான். அப்புறமா சாப்புடலாம் வெளிய போடா? என்று சொல்லி அவனை துரத்திவிட்டவனின் பார்வை மற்ற நான்கு பேரின் மீதும் விழுந்தது. அவ்வளவுதான். சட்டென்று வெளியூர்க் கிழவியின் பக்கத்தில் உட்காரப்போன குமாரோடு நால்வரையும் இழுத்துவந்து வெளியே தள்ளிவிட்டான். எரித்துவிடுவது மாதிரி பையன்கள் தலையாரியைப் பார்த்தனர். கோபமும் சொல்ல முடியாத எரிச்சலும் உண்டாயிற்று. பந்தலுக்கு சற்று தூரமாக ஒதுங்கி நின்றுகொண்டனர். எங்கே போனாலும் முதல் பந்தி வெளியூர்க்காரர்களுக்குத்தானே போடுவார்கள். அதிலும், மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர்கள் என்றால் கூடுதல் மரியாதை. விஷயம் புரிந்ததும் தலையாரியின்மேல் இருந்த கோபம் குறைய ஆரம்பித்தது.

முதல் பந்தி முடியும்வரை என்ன செய்வது? விளையாட முயற்சித்தனர். விளையாட்டில் மனம் ஒன்றவில்லை. எதிர்வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்து கத்திக்கொண்டிருக்கும் கோசலையிடம் போகவும் விருப்பமில்லை. "வாங்கடா வெளயாடலாம்" என்று சொன்ன கருப்பையாவின் வார்த்தையில்கூட உயிரில்லை. பந்தலைப் பார்ப்பதும், தெருவைப் பார்ப்பதுமாக இருந்தனர். ஒருத்தன் முகத்திலும் சிரிப்பில்லை. ஏக்கம்தான் நிறைந்திருந்தது. ஒரே இடத்தில் நிற்பதற்காக யாராவது திட்டினாலும் திட்டலாம் என்று உப்பு மூட்டை தூக்கும் விளையாட்டை விளையாட ஆரம்பித்தனர். விளையாடிகொண்டிருந்தாலும் அவர்களுடைய கவனமெல்லாம் பந்தலை நோக்கியே இருந்தது. குமாருக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை. "இருங்கடா" என்று சொல்லிவிட்டு அவசரமாகப் பந்தலை நோக்கிப் போனவன் மறைப்புக்காக கட்டியிருந்த படல்களின் ஓட்டை வழியே பார்த்தவன், தான் கண்ட அதிசயத்தை மற்றவர்களுக்கும் காட்டக் கையைக் காட்டி வரவழைத்து ஒவ்வொருவராக ஓட்டையின் வழியே பார்க்கச் சொன்னான். ஒவ்வொருவரும் மாறிமாறி இரண்டு மூன்று முறை பார்த்தனர். மூன்று பக்கம் தெரிந்தது. ஒரு பக்கம் ஆட்களின் முதுகு மட்டும்தான் தெரிந்தது. கிழக்கு வரிசையில் மேற்கு முகமாக முகத்தை வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தவர்கள்தான் நன்றாகத் தெரிந்தனர். இனிமேல் எப்போதோ என்பதுபோல ஒவ்வொருவரின் கையும் பேயின் கைகளாக மாறி சோற்றையும் குழம்பையும் பிசைந்து வேகவேகமாக அள்ளி வாயில் திணித்துக்கொண்டிருப்பதை ஒவ்வொருவரும் பார்த்தனர். இவ்வளவு மலர்ச்சியான சந்தோசம் நிறைந்த முகங்களை இதற்கு முன் அவர்கள் பார்த்ததே இல்லை. பையன்களுக்கு எச்சில் ஊற ஆரம்பித்தது. அதிலும் குமார் அடிக்கடி வாயைச் சப்புக்கொட்டி உமிழ்நீரை விழுங்கிக்கொண்டிருந்தான். புழுப் போல் இருந்த நெல் அரிசிச் சோற்றையும், கேழ்வரகுக் கூழை கரைத்தது மாதிரி தடதடவென்றிருந்த குழம்பையும் பார்க்கும்போது யாருக்குத்தான் நாக்கில் எச்சில் ஊறாது? கல்யாணச் சாப்பாடு என்றாலே தனிதான். மணமும் தனி வகைதான். அப்படிப்பட்ட சாப்பாட்டை எப்போதுதான் சாப்பிடப் போகிறமோ என்று பையன்கள் ஏங்கிக்கொண்டிருந்தனர். பந்தி எப்போதுதான் முடியுமோ!

இரண்டாவது பந்தி ஆரம்பித்தது. ஒரே இடத்தில் வரிசையாக உட்கார்ந்தால் எளிதில் மாட்டிக்கொள்வோமென்று என்று திட்டம்போட்டு ஐந்துபேரும் பல்வேறு இடங்களில் மாறிமாறி உட்கார்ந்தனர். உட்கார இடம் கிடைத்ததுமே சாப்பிட்டுவிட்ட திருப்திக்கு வந்துவிட்டார்கள். மிகுந்த மனநிறைவுடன் இருந்தனர். அந்த நேரத்தில் பையன்களுக்கு யார்மீதும் கோபம் இல்லை. இப்போது உள்ளூர் பஞ்சாயத்தார்கள், கொத்துக்காரர்கள், பெருமாளின் பங்காளிகள் என்று பந்தி நிரம்பியிருந்தது. பந்தியின் மையத்தில் குண்டான் குண்டானாக சோற்றையும் குழம்பையும் எடுத்துவந்து வைத்தவன் "நேரத்த வளத்தாத. சட்டுசடுக்குன்னு வேலயப் பாரு" என்று தலையாரியிடம் சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்குள் ஓடினான். முதலில் வாசலை ஒட்டி உட்கார்ந்திருந்தவர்களுக்கு இலை கொடுக்கப்பட்டது. அங்கே உட்கார்ந்திருந்த ராமனுக்கு இலை கிடைத்துவிட்டது. மற்ற நால்வரும் பொறாமையோடு அவனைப் பார்த்தனர். நமுட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தனர். என்றைக்குமில்லாமல் வினோதமாக சிரித்தான் அவன். பையன்களுக்கு ஆகாயத்தில் பறப்பது போலிருந்தது. அந்த நேரத்தில் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்கார ஆள் ஒருவன் தெருவிலிருந்து பந்தலுக்குள் வந்ததும் "இன்னமுட்டும் எங்க போயிருந்தீங்க? ஒங்கள தேடாத

எடமில்ல. எங்களக் கொற பேசறதுக்கா? மொதல்ல பந்தியில குந்துங்க" என்று தலையாரி சொன்னதும், உட்கார்ந்திருந்த உள்ளூர்ப் பஞ்சாயத்தார்களும் "அதான, பொண்ணு ஊட்டுக்காரன் சோறுபோடலன்னு சொல்ல எடம் கொடுக்கவா. குந்து குந்து" என்று பலரும் ஒரே வாயாகச் சொன்னார்கள். அப்படிச் சொன்னார்களே தவிர நகர்ந்து உட்கார்ந்து இடம் தரவில்லை. வந்தவனை உட்காரவைக்க இடம் கிடைக்காததால் யாரை எழுப்பலாம், யாரை நகர்ந்து உட்காரச்சொல்லலாமல் என்று பார்த்த தலையாரியின் கண்ணில் குமாரா பட வேண்டும்? "சின்னப் பசங்களுக்கு இப்ப என்னடா அவசரம்? அப்பறமா சாப்புடவாம் எயிந்திரு" என்று சொல்லி வாசலை நோக்கி நெட்டித்தள்ளியவனின் கண்ணில் மற்றப் பையன்கள் படவே, ஒவ்வொருத்தனாக எழுப்பி வெளியே துரத்திவிட்டான். கடைசியில் ராமனிடமிருந்த இலையை வாங்கும்போது கிழிந்துவிட்டது. அதற்காக அவனுடைய முதுகில் ஒன்று வைத்து வெளியே தள்ளினான். "அறியாப் பயலுவள யாண்டா தொரத்தியடிக்கிற?" என்று கேட்ட ஒரு கிழவனின் குரல் தலையாரியின் காதில் விழுந்ததாகத் தெரியவில்லை.

பையன்களுக்கு நெஞ்சு கருகிப் போயிற்று. ஒருவர் முகத்திலும் சிரிப்பில்லை. அழுகின்ற நிலையில் இருந்தனர். தலையாரியை கரித்துக்கொட்டினர். பந்தலைப் பெரியதாகப் போடாத பெருமாளையும் திட்டினார்கள். பெரியவர்கள் ஏன் எதற்கெடுத்தாலும் முன்னே முன்னே என்று வந்துவிடுகிறார்கள்? ஊரில் யார் குசு விட்டாலும் பஞ்சாயத்தார்களும் கொத்துக்காரர்களும் கூடிவிடுவார்கள். அவர்களுக்கு கையாளாக தலையாரியும் ஊர்மணியக்காரனும் வந்துவிடுவார்கள். பிறகு, அவர்களுடைய ராச்சியம்தான். தலையாரிக்கும் ஊர்மணியக்காரனுக்கும் பையன்களை எங்கே கண்டாலும் அடிப்பதுதான் வேலை. அவர்கள் இருவரும் சீக்கிரம் சாக வேண்டுமென்று பையன்கள் விரும்பினர். யார் யார் மீதெல்லாம் கோபப்பட்டு கடைசியில் தங்கள்மேலேயே கோபப்பட ஆரம்பித்தனர். தாங்கள் ஏன் இன்னும் பெரியவர்களாகவில்லை? பெரியவர்களாகிவிட்டால் எந்தத் தொந்தரவும் இருக்காது என்றும், தாங்களால் முடியாதது என்று ஒன்றுமே இருக்காது என்றும் நினைத்துக்கொண்டார்கள். சீக்கிரம் பெரியவர்களாகிவிட வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டார்கள். அதைக் கண்ணன் வெளிப்படையாகச் சொல்லவும் செய்தான்.

பந்தலைவிட்டு சற்றுத் தள்ளி மேற்கில் நின்றுகொண்டிருந்த பையன்கள் சொல்ல முடியாத இக்கட்டில் மாட்டிக்கொண்டதுபோல் தவியாய்த் தவித்துக்கொண்டிருந்தனர். வேறு எங்காவது போகலாம் என்றாலும் மனம் கேட்கவில்லை. கால்களும் நகர மறுக்கின்றன. சந்தேகமான குரலில் குமார் "பந்தி முடிஞ்சியிருக்குமாடா?" என்று கேட்டதும், அவனுடைய முகத்தில் அறைவது மாதிரி " பந்தி முடிஞ்சா ஆளுவோ வெளியே வரமாட்டாங்களா?" என்று ராமு வெடுக்கென்று கேட்டதும் குமாரின் முகம் செத்துவிட்டது. கொஞ்ச நேரம் அதையும் இதையும் பேசிக்கொண்டிருந்தவர்கள், பெண் அழைக்க வந்திருந்த வண்டிகள் நிறுத்தப்பட்டிருந்த இடத்திற்குப் போனார்கள். புது வண்டியாக இல்லாமல் பழையதாக இருந்ததைப் பார்த்து உதட்டை பிதுக்கினார்கள். நுகத்தடிக்கூடத் தேய்ந்துப்போயிருந்தது. அச்சு மக்கிப்போயிருந்தது. மாடுகள் அறுப்புக்குப் போகக் காத்திருக்கிற மாதிரி படு கிழடுகளாக இருந்தன. எந்த மாட்டின் கழுத்திலும் சலங்கை இல்லை. கொம்பில் கொப்பி இல்லை. கூடு வளைத்திருப்பதுகூட அவசரத்தில் செய்தது போலிருந்தது. ஒன்றுமே ருசிக்கவில்லை. ஒவ்வொரு விஷயமும் பையன்களைச் சீக்கிரத்தில் சலிப்படையச் செய்வதாகவே இருந்தது. நிலைகொள்ளாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தபோது பந்தியிலிருந்து ஆட்கள் வெளியே வந்து கைகழுவுவது தெரிந்ததும் பந்தலின் வாசலுக்கு தாவியோடினர்.

தெருத்தெருவாக இரண்டாவது முறையாக தவிஞ்சிவிட்டுவந்த ஊர் மணியக்காரன் வாழை மரம் கட்டியிருந்த இடத்தில் நின்றுகொண்டு பெரியவர்களையும் பெண்களையும், அவர்களோடு வந்த பிள்ளைகளை மட்டுமே உள்ளே விட்டுக்கொண்டிருந்தான். பெண்கள் போகும்போது எளிதில் உள்ளே போய்விடலாம் என்று பெரிதாக நம்பிக்கொண்டிருந்த பையன்களின் எண்ணத்தில் ஊர் மணியக்காரனின் செய்கை நெருப்பை வைத்தது போலிருந்தது. தனியாக வரும் பெண்களோடு ஒவ்வொருவராகப் போய்விடலாமென்று திட்டம்போட்டு, வடக்குத் தெருப் பெண் ஒருத்தியுடன் உள்ளே போக முயன்ற கண்ணனைப் பிடித்து "பந்தியில எடம் வாணாமா?" என்று சொல்லி ஊர்மணியக்காரன் கையைப் பிடித்து நிறுத்தியதும், ஆத்திரம்கொண்டவனாக வெடுக்கென்று கையை உருவிக்கொண்டு கண்ணன் பையன்களிடம் வந்தான். அவனுடைய முகம் கோபத்தில் சிவந்துபோயிருந்தது. அழுதுவிடுவானோ! அவனுடைய முகத்திலிருந்த உணர்ச்சியெல்லாம் செத்துவிட்டது போலிருந்தது. அவன் வெம்புவதைப் பார்த்ததும் மற்றவர்களுக்கும் கண்கலங்க ஆரம்பித்தது.

"என்னடா பயல இங்க நிக்குற?" என்று கேட்டுக்கொண்டே ராமனின் அம்மா ஒரு கைப்பையில் அரிசி, காய்களுடன் வந்தாள். அவள் இவனைக் கூப்பிடக்கூட இல்லை. இவனாக ஓடிப்போய் பையைப் பிடுங்கிக்கொண்டு தூக்க முடியாமல் தூக்கிக்கொண்டு பந்தலை நோக்கி உற்சாகமாக நடக்க

ஆரம்பித்தான். ஊர்மணியக்காரன் அவனுக்கு ஒதுங்கி நின்று வழி விட்டான். மற்ற நான்கு பையன்களும் விக்கித்துப்போனார்கள். ராமன் எங்கே உட்கார்ந்திருப்பான்? அவனுடைய முகம் எப்படி இருக்கும் என்பதை பார்க்க வேண்டும் என்ற வெறி நால்வருக்கும் உண்டாயிற்று. திருட்டுப் பூனைகள் மாதிரி மெல்ல பந்தலை நோக்கி நடந்தார்கள். பந்தலுக்கு இரண்டடி தூரம் தள்ளி நின்றுகொண்டு எக்கியும், எம்பிக் குதித்தும் பார்த்தார்கள். ராமன் இருக்கிற இடம் தெரியவில்லை. மேற்குப் புறத்தில் மறைப்புக்காகக் கட்டியிருந்த படலில் ஓட்டைப் போட்டு முதலில் பார்த்தவன் கண்ணன்தான். பிறகு, ஒவ்வொருவராகப் பார்த்தனர். கிழக்கு வரிசையில் வீட்டு வாசலை ஒட்டி ராமன் உட்கார்ந்திருந்தான். இவர்கள்தான் அவனைப் பார்த்தார்கள். ஆனால், அவன் இவர்களை ஒருமுறைகூட பார்க்கவில்லை. பார்க்க வேண்டுமென்ற குறிகூட அவனுடைய முகத்தில் இல்லை. சட்டென்று அவன்மீது நான்கு பேருக்கும் எரிச்சல் உண்டாயிற்று. கோபமும் பகையும் உண்டாயிற்று. ஒரு நொடியிலேயே இனி அவனோடு சேரக்கூடாது. விளையாட்டில் அவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடாது என்று முடிவெடுத்தார்கள். அதே நேரத்தில் இப்போதே அவனிடம் பேசியாக வேண்டு என்ற வெறியும் ஆசையும் உண்டாயிற்று. அதைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் கிழக்குப் பக்கமாக ஓடி ராமன் உட்கார்ந்திருந்த இடத்திற்கு நேராக ஓட்டைப் போட்டு அவனை கண்ணன் சீண்டினான். திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்த ராமன் பதட்டத்துடன் "போடா, போடா" என்று சொல்லி வெடுக்கென்று முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டான். தொடர்ந்து பையன்கள் சீண்டுவதைப் பொறுக்க முடியாமல் ராமன் தன்னுடைய அம்மாவுடன் மேலும் நெருங்கி உட்கார்ந்துகொண்டான். அவனுடைய செய்கை பையன்களுக்கு ஆத்திரமூட்டுவதாக இருந்தது. இக்கட்டான நிலையில் அவன் கைவிட்டுவிட்டதாக நினைத்தனர். படலை விட்டு சற்றுத் தள்ளி வந்து நின்றுகொண்டு ராமனைப் பற்றியே பேசினார்கள். அவன்மேல் வஞ்சம் கொண்டனர். பழி தீர்க்க திட்டம்போட்டனர்.

செய்முறை செய்வதற்காகப் பெண்கள் கைப்பையில், புட்டியில் இரண்டு மாகாணி, ஒரு வல்லம், ஒரு மரக்கால் நெல், அரிசி என்றும், ஒரு தூக்கு காய்களும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தவாறு இருந்தனர். அவர்களோடு பிள்ளைகளும் வந்தனர். அந்தப் பிள்ளைகளை ஒன்றும் சொல்லாமல் ஊர்மணியக்காரன் பந்தலுக்குள் விட்டதுதான் பையன்களுக்குத் தாங்க முடியவில்லை. தங்களுடைய அம்மாக்கள் ஏன் வரவில்லை? வருவார்களா? மற்ற பெண்கள் மாதிரி தன்னுடைய அம்மாவையும் செய்முறை செய்ய அரிசியும் காயும் எடுத்துக்கொண்டு வரச்சொல்ல கருப்பையா தன்னுடைய வீட்டுக்கு ஓட்டமெடுத்தான். மற்றவர்கள் தடுத்தும் அவன் நிற்கவில்லை. காற்றாய்ப் பறந்துவிட்டான். எஞ்சியிருந்த மூன்று பேரும் தவியாய்த் தவித்துபோனார்கள். நம்பிக்கை இழந்து பொரும ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இந்த நேரம் பார்த்து ஊருக்குப் போயிருந்த தன்னுடைய அம்மாவை குறைச்சொல்லி கண்ணன் திட்ட ஆரம்பித்ததும், ஆடு மேய்க்கப்போயிருந்த தன்னுடைய அம்மாவை குமார் பச்சையாகத் திட்ட ஆரம்பித்தான். தன்னுடைய அம்மா எதிர்பாராத விதமாக வர வேண்டு என்று நினைத்த கணேசன் தெருவையும் பந்தலையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

பந்தி முடிந்து வெளியேவந்த ராமன் பையன்களிடம் வராமல் தன்னுடைய அம்மாவின் கையைப் பிடித்தவாறு, இவர்களை திருப்பித்திருப்பிப் பார்த்துக்கொண்டே போனது, இவர்களுக்கு அவமானமாக இருந்தது. சட்டென்று ஒய்யாரமான நடை, பொய்யான சிரிப்பு, பகட்டான பூரிப்பான முகம் எப்படி அவனுக்கு வந்தது என்று தெரியாமல் பையன்கள் திகைத்துப்போய் நின்றுகொண்டிருந்தனர்.

"நேரத்த ஆவாட்டாத. பரிசம்போடனும். சம்பந்தம் கலக்கனும். மொய்யிப்புடிக்கனும். ஊர்கோலம் வுடனும். இன்னம் எம்மாம் வேல கெடக்கு? நிம்மறந்தவனாட்டம் நிக்குறியே. சாமி வேட்டக்கிப் பொறப்படுறதுக்குள்ளார பொண்ண நல்லத்தனமா, அனுப்பிவுட வாணாமா? நேரமாயிப் போச்சி. போயி லாந்தர ஏத்திக்கொண்டா" என்று சொல்லி தலையாரி பெருமாளிடம் கத்திக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்குப் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த ஆள் ஒருவன் "என்னாது, நான் இட்ட பயிர் சரியா வளருலியா? அப்பிடின்னா பொண்ண அனுப்ப முடியாதுன்னு சொல்லுங்க. பொண்ணுக்கு எடுத்த சீலகூட வெலகொண்டது இல்லியாமே. நெங்குனவரைக்கும் போதும்ன்னு பாக்குறாளுவளா?" என்று கத்திக்கொண்டே வீட்டுக்குள் போனான்.

ஒரு உருப்படி ஆடுகளைப் படுபோசி வெயிலில் மேய்த்துவிட்டு ஓட்டிக்கொண்டு வந்த கம்சலாவுக்கு தண்ணீர் தாகம் உயிர்போய் விடும்போல் இருந்ததால், ஆடுகளைக்கூடக் கட்டாமல் நேரே வீட்டுக்குள் வந்தாள். ஒரு வாய்த் தண்ணீர்தான் குடித்தாள். உருமச் சோறு என்று குமாருக்கு வைத்துவிட்டுப் போயிருந்த வரகுச் சோற்றை நாய் அலம்பியிருப்பது சோற்றுக் குண்டான் உருண்டு கிடந்த கோலத்திலேயே தெரிந்துவிட்டது. அதைப் பார்த்ததுமே அவளுக்குப் பகீரென்றது. சிதறிக் கிடந்த ஒன்றிரண்டு சோற்றுப் பருக்கைகள் முறுக்கு மாதிரி காய்ந்துபோய்க் கிடந்தன. ஈரத்தால் ஊறிப்போய்த் தரை ஏடுஏடாகத்

தோள்கொடுக்கு மாதிரி தூக்கிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்கொண்டு பார்க்க முடியவில்லை. "உருமச் சோறுகூட குடிக்காம அப்பிடி எத்தன ஊருக்கு மணியம் பண்ணப போனாரோ" என்று சொல்லி வாய்விட்டுத் திட்டினாள். குமார் மதியம் வீட்டுக்கு வரவே இல்லையா, வந்து சோற்றை நாய் அலம்பிவிட்டுப் போயிருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு ஏமாந்துபோயிருப்பானா? ஆடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு மேய்க்கப் போகும்போது படலைச் சாத்திவிட்டுத்தானே போனேன். எப்படி நாய் நுழைந்திருக்கும்? வேறு எதையாவது உருட்டிவிட்டிருக்குமோ என்று வீட்டை ஒரு பார்வை பார்த்தாள். எந்தத் தெரு நாயாக இருக்கும்? சோறு இல்லாமல் குமார் எப்படி வாடி வதங்கிப்போயிருப்பானோ என்ற எண்ணம் வந்ததும், தண்ணீரைக்கூடக் குடிக்காமல் அவசரமாக வெளியே வந்தாள். வாசலில் நின்றுகொண்டு இரண்டு மூன்று குரல் கூப்பிட்டுப்பார்த்தாள். எந்த அரவமும் இல்லை. சிதறி நின்ற ஆடுகளை அவசரமாகப் பிடித்துக் கட்டினாள். எதிர் வீடு, அண்டை வீடுகளில் விசாரித்தாள். சொல்லி வைத்தாற்போல எல்லாருமே காலையிலிருந்தே பையனைப் பார்க்கவில்லை என்றனர். கம்சலாவுக்குச் சடசடப்பும் மயக்கமும் வருவது போலிருந்தது. நொடிக்கு நொடி பதட்டமும் கவலையும் கூடிக்கொண்டேயிருந்தது. இரண்டு தெருக்களிலும் தேடிப்பார்த்தாள். எதிர்பட்டவர்களிடமெல்லாம் விசாரித்தாள். ஒரு துப்பும் கிடைக்கவில்லை. அவளுடைய கோலத்தையும் படபடப்பையும் பார்த்துவிட்டு ஒன்றிரண்டு பெண்கள் "இங்கதான் எங்கியாவது புள்ளிவோ கூட ஊர்க்காட்டுல சுத்திக்கிட்டு இருப்பான்" என்று சொன்னதெல்லாம் அவளுடைய காதில் ஏறவில்லை. பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்துகொண்டு குளிக்கப்போய், கிணற்றில், ஏரியில், குளத்தில் விழுந்திருந்தால்? இந்த எண்ணம் உண்டானதும் அவளால் ஒரு இடத்தில் தரித்து நிற்க முடியவில்லை. ஆடு மேய்த்ததால் ஏற்பட்ட வேச்சடல்களையெல்லாம் மறந்துவிட்டு மீண்டும் வீட்டுக்கு ஓடிவந்து பார்த்தாள். எந்தச் சத்தமுமில்லை. மீண்டும் தெருவுக்கு ஓடினாள். கோவில், பள்ளிக்கூடம், பையன்கள் விளையாடுகிற இடமென்று எல்லா இடத்திலும் பார்த்துவிட்டாள். பையன் என்னவாகியிருப்பான்? காலையில் பள்ளிக்கூடம் போகும்போது பொரி உருண்டை வாங்கக் காசு கேட்டதற்குக் கொடுக்காமல் 'பொரி உருண்டையா கேக்குது?' என்று தலையில் கொட்டியதற்காகத் தன்னையே திட்டிக்கொண்டாள். காளியாயி மாதிரி ஒவ்வொரு வீடாக ஓடி விசாரிக்க ஆரம்பித்தாள். மேளச்சத்தம் அப்போதுதான் அவளுடைய காதில் விழுந்தது. கல்யாண வீட்டுப் பக்கம் போயிருப்பானோ? அந்த வீட்டுக்கும் இவளுக்கும் சண்டை நடந்து மொறப்பாடு என்று அவனுக்குத் தெரியுமே, மீறிப் போகக்கூடிய பையனில்லையே என்று எண்ணினாலும் யாரையாவது விட்டுப் பார்க்கச் சொல்லலாம் என்றால் அந்த நேரம் பார்த்து கண்ணில் ஒரு ஆள்கூடப் படவில்லை. அங்கேயும் பார்த்துவிடலாம் என்று நினைத்தாலும் மனம் ஒருக்கவில்லை. சண்டைக்காரர்கள் வீட்டுக்கு எப்படிப் போவது என்று தயங்கினாலும், மறுநொடியே அவளையும் அறியாமல் அவளுடைய கால்கள் கல்யாண வீட்டை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தன.

அடுத்த பந்தி ஆரம்பித்தது. இந்த பந்தியிலாவது உட்கார்ந்துவிட வேண்டுமென்று கண்ணன், குமார், கணேசன் மூவரும் பெரிய திட்டமாகப் போட்டனர். அதன்படி பிள்ளைகள் இல்லாமல் வரும் பெண்களுடன் ஒவ்வொருவராக நுழைவதற்குப் பதிலாக, அவர்கள் எங்கெங்கே உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் கண்டுபிடித்து, படலை விலக்கிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்துவிட வேண்டு என்று பேசி முடிவெடுத்தனர். பிள்ளைகள் இல்லாமல் உட்கார்ந்திருக்கும் பெண்களைப் பார்ப்பதற்காக எக்கிஎக்கியும், எம்பிக் குதித்தும் பார்த்தனர். அடையாளம் வைத்துக்கொண்டு மூவரும் தனித்தனியாகப் பிரிந்து படலை ஒட்டி ஒண்ணுக்குப்போவது மாதிரி உட்கார்ந்து யாரும் பார்க்கிறார்களா என்று ஒரு முறை நன்றாகப் பார்த்துவிட்டு லேசாக படலை விலக்கி முதலில் தலையை நுழைத்து, பிறகு மெல்லமெல்ல வளையில் பாம்பு நுழைவது மாதிரி உடலை உள்ளே இழுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற திட்டத்தை மீண்டும் ஒருமுறை பேசி முடிவெடுத்தனர். திட்டத்தின்படி ஆளுக்கொரு இடமாகப் பிரிந்துபோனார்கள். கிழக்குப் பக்கம் குமாருக்கு. கால்சட்டையை விலக்கிப் பிடித்தவாறு தன்னை யாரும் பார்க்கிறார்களா என்று ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு அப்படியே உட்கார்ந்தவன், உட்கார்ந்த நிலையிலேயே படிப்படியாக நகர்ந்துவந்து இரண்டு படல்களை இணைத்துக் கட்டியிருந்த கட்டை அவிழ்த்துவிட்டு, முதலில் விரல்களைக் கொடுத்து நெம்பினான். பிறகு, கையைக் கொடுத்து விலக்கினான். உட்கார்ந்த நிலையிலேயே முட்டிக்கால்போட்டு தரையோடு தரையாக தலையை ஒருக்களித்து வைத்து உள்ளே திணிக்க முயன்றான். உள்ளே உட்கார்ந்திருந்தப் பெண் பின்புறத்தில் ஏதோ முட்டுகிறதென்று திரும்பிப் பார்த்தாள், பதட்டத்துடன் "என்னடா பயல பண்ற? யாண்டா இப்பிடியே வர்றெ?" என்று கேட்டவள் அவன் முழு உடலையும் உள்ளே இழுத்துக்கொள்ளும் அளவுக்கு இடம் விட்டு நகர்ந்து உட்கார்ந்தாள். "இந்த வைகுல கூத்து எங்கடி நடக்கும்?" என்று வாயுருகிப்போனவள் மற்றவர்களுக்கு தெரியாதவாறு குமாரின் இரு கைகளையும் பிடித்து உள்ளே இழுக்க முயன்றாள். இன்னும் கொஞ்சம்தான். நெஞ்சுவரை உள்ளே வந்துவிட்டது. இடுப்பு, பிறகு கால்கள்தான். நாக்குப்பூச்சி மாதிரி உடலை அசைத்துஅசைத்து முன்னோக்கி உந்தித்தள்ளிக்கொண்டிருந்தான். அவனை ஊரெல்லாம் தேடிப்பார்த்துவிட்டு, கடைசியில் கல்யாண வீட்டுப்பக்கம்தான் போயிருப்பான் என்று வந்த கம்சலாவுக்கு எப்பிடித்தான் அவன் படல் சந்தில் நுழைந்துகொண்டிருப்பது தெரிந்ததோ, ஒரேஓட்டமாக ஓடி வந்தவள், "அட சாண்டநக்கி மவன. எப்பிடி

எங் குடி மானத்த வாங்குறான் பாரன்" என்று சொல்லி குமாரின் அம்மா தரையோடுதரையாகிக் கிடந்த அவனுடைய கால்களைப் பிடித்து வளையிலிருக்கும் நண்டைப் பிடித்து இழுப்பது மாதிரி வெளியே இழுக்க, உள்ளே இருந்த பெண் கைகளைப் பிடித்து உள்ளே இழுக்க வீறிட ஆரம்பித்தான் குமார். உள்ளே இருந்த பெண் இழுப்பதை விட்டுவிட்டு அவசரமாக எழுந்து நின்று படலுக்கு வெளியே பார்த்தாள். கம்சலா குமாரை வெளியே இழுத்து தூக்கி நிறுத்தி அவனுடைய முகத்திலேயே அறைந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததும் பதறிப்போய் "வெளயாட்டுப் புள்ளெதான. என்னாத்த கண்டுது. ஆள இப்பிடி தள்ளிவுடு" என்று சொன்னாள். அவள் சொன்னதைக் காதில் வாங்காத கம்சலா குமாரை அடித்து இழுத்துக்கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தாள். திரும்பிப் பந்தலைப் பார்த்தான் குமார். கண்ணனையும் கணேசனையும் காணாததால் அழ ஆரம்பித்தான்.

இரண்டு தெரு தாண்டி வந்த பிறகும் அடிப்பதை கம்சலா நிறுத்தவில்லை. "நம்பளுக்கும் அந்த ஊட்டுக்கும்தான் மொறப்பாடாச்சே. அங்க எதுக்குப் போன இனிமே போவியா?" என்று கேட்டு அடித்துக்கொண்டிருந்தவளின் அடியைத் தாங்க முடியாமல் வலுக்கட்டாயமாக அவனுடையப் பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்ட குமார், அவனுக்கு சிறிது தள்ளி நேரெதிராக நின்றுகொண்டு எதிராளியிடம் பேசுவது மாதிரி முகத்தைக் கோணிக்கொண்டு சொன்னான்:

"இனிமே என்னெ அடிச்சா, உனக்கு சாவம் கொடுத்துடுவன்."
கம்சலா அப்படியே திகைத்துப்போய் கல்தூணாய் நின்றுவிட்டாள். ஆச்சரியத்தில் அவளுடைய முகம் விரிந்தது. கோபக் குறி குறைய ஆரம்பித்தது. குமார் சொன்னதை சரியாகக் காதில் வாங்காதவள் மாதிரி "என்னடா சொன்ன, என்னடா சொன்ன?" என்று திரும்பத்திரும்ப கேட்டவளுக்கு சிரிப்பு வந்துவிட்டது. சிறுபெண் மாதிரி கடகடவென்று சத்தம்போட்டுச் சிரித்தாள். அதே கேள்வியை மீண்டும்மீண்டும் கேட்டாள். எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டு சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் எட்டிப் பிடிக்காத அளவுக்குத் தூரமாக நகர்ந்து நின்றுகொண்டு குமார் சொன்னான்: "எதுத்த ஊட்டுப் பொம்பள நம்ப ஊட்டு ஆட்டுக்குட்டிய அடிச்சிக் கால ஒடச்சப்ப, அவ சீக்கிரம் சாவணும்னு நீ அய்யனார்கிட்டெ வேண்டுனெல்ல, மண்ணாப்போவணும்னு சாவம் கொடுத்தெல்ல; அந்தமாரிதான்."